

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 80. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593235696/facsimile.pdf> (tilgået 08. maj 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Jordens store Prosa-folk, Engelskmændene. Ved nøiere Eftertanke stødte jeg ogsaa paa det Factum, at Greven vilde bruge mig og jeg Greven i Formaal, der vare aldeles uforenelige; thi ved ham haabede jeg netop, naar jeg nu fik taget Examen og kunde vise mig i nogenlunde værdig, selvstændig Skikkelse, at blive paa engang indført i de Kredse, hvor jeg kunde vente at møde Hende, og altsaa blive hjemme, hvis ikke Hun sendte mig bort.

Jeg husker godt, hvor vanskeligt Forholdet til Greven begyndte at blive mig, fordi vore Interesser saadan stode imod hinanden, uden at jeg kunde forklare mig – da jeg gennem ham fik en Efterretning, der vel i Forstningen ikke gjorde et overmaade dybt Indtryk, men snart fik en afgjørende Indflydelse paa mig.

En Dag, da jeg havde mødt ham paa Gaarden og gik op med ham i Hotellet, kom Tjeneren og bragte ham et meget elegant lille Brev, og da han havde aabnet det, sagde han ligesom hen for sig og i en halvt skjemtende Tone: »Ei, ei, jeg gratulerer.« – Han vendte sig til mig og sagde: »Det er en svensk Baron Panin, lidt i Familie med os, der er bleven forlovet – kjender De den Dame?« tilføiede han, idet han rakte mig det modtagne Kort *pour faire part*.

Det var Hendes Navn!

Det var en overraskende, skarp, smertelig Fornemmelse af, at det Yndefulde havde glemmt mig, vendt sig fra mig, svigtet mig, og da man ikke tilstaaer den Slags Smerter, fornægtede jeg hende og svarede Nei. Men vi havde dog saa længe staaet hinanden altfor fjernt, til at jeg kunde føle denne Forlovelse som en aldeles personlig Skuffelse; det var mindre Hjertet end Phantasien, som led; hvad der hidtil paa deilig, men ubestemt Maade havde fyldt Livet med Lys, blandet sig ind i mine Forhaabninger og givet dem Farve, hvad der mysteriøst havde sammenslynget sig med Troen paa, at jeg skulde faae Gaarden tilbage og alle Barndomsforjættelser opfyldte – dette Glandsfulde, denne Sol, blev pludselig berøvet mig, tog sin egen Flugt ud i Universet og slukkede Lyset for mig i min Tilværelse.

»Hun skal være smuk, jeg har hørt hende ondtale,« sagde Greven i den Tone, hvori man taler om en fremmed Gjenstand, medens mit hele Sind irriteret ønskede at udskrige en Protest imod det uforskammet utilstrækkelige Ord smuk. Han tilføiede, igjen i halvt skjemtende Tone: »Det er tredje Gang.«